

РЕШЕНИЕ

№ 24495

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4791** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на Х. Л. С. срещу Акт за прихващане и възстановяване /АПВ/ №ПО – 22221426000588-004-001/15.01.2026г., издаден от ст. инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение №345/18.03.2026г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска отмяна на акта. Според жалбоподателя, на 17.12.2025г. посетил офис на НАП С., стая 23, гише 13 с намерение да си плати осигуровките, служителката Б. И.-А. му съобщила, че дължи сумата от 333,60 лв и го поканила да плати с карта на терминала. В последствие разбрал, че служителката без негово разрешение от собственика на банковата карта С. Х. е изтеглила още 562,83 лв., представляващи публични задължения, по-голямата част с изтекъл давностен срок. Служителката отказала да сторнира плащането и насочила жалбоподателя да пусне възражение за да му върнат неправомерно взетата сума. В последствие бил издаден АПВ 22221426000588-004-001/15.01.2026 г. с който се отказва да се върне посочената сума, на основание чл. 174 от ДОПК като доброволно платена. На 19.01.2026г. жалбоподателят подал

жалба до Директора на дирекция „ОДОП“ с молба въпросният АПВ да бъде отменен, но с Решение 345/18.03.2026г. същият бил потвърден. Иска от съда актът да бъде отменен, а неправомерно взетата сума да бъде възстановена на собственика - С. Х. от чиято сметката е изтеглена и да бъде потърсена от задълженото лице Х. Л. С..

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, заявява, че сумите са платени от чуждо лице с чужда карта, дал си картата за да си плати осигуровките, но това, което не видял сумата, която излязла на екрана. Не видял какво плаща, след това му издали бележка и видял какво е платил. Поискал да сторнират плащането, но му казали, че не могат. Искал да пусне жалба, но не пуснал, отказали да му върнат парите, които са взети от чужда карта.

Ответният административен орган – Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при ЦУ на НАП се представлява от юрисконсулт В., която моли да се отхвърли жалбата, като изложените доводи от жалбоподателя счита за несъстоятелни, тъй като по преписката е налично заявление, подадено от жалбоподателя, в което е посочил точно какви задължения иска да погаси, пописано е от него с конкретика какво погасява.

Софийска градска прокуратура не взема участие.

Административен съд-София град като обсъди писмените доказателства по преписката, намери следното от фактическа страна:

По подадено искане за прихващане или възстановяване на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК от Х. Л. С., с Резолюция за извършване на проверка (РИП) №ПО-22221426000588-ОРП-001/07.01.2026г., от главен инспектор по приходите в отдел „Услуги за клиенти“ в офис „И.“ на ТД на НАП С., е възложено извършване на проверка по прихващане или възстановяване на Х. Л. С., при която да се установи наличието/липсата на основания за възстановяване на сума в размер на 562,83 лв. от сметка за принудително изпълнение. Установена е следната фактическа обстановка:

Според писмени обяснения от Х. С. със сумата в размер на 562,82 лв. са погасени публични задължения с изтекъл давностен срок. Органът по приходите е извършил проверка в информационната система на НАП и установил, че на 17.12.2025 г., по сметката за принудително изпълнение е постъпила сума в размер на 562,82 лв., с която съгласно разпореждане №С250022-125-0435247/17.12.2025г. са погасени следните задължения:

- главница в размер на 209,99 лв. и лихви в размер на 222,82 лв., представляващи задължение по Годишна данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица с вх. № 224391600594909/28.04.2016 г.;

- глоба, наложена с Наказателно постановление №2739/24.06.2019 г. в размер на 30,00лв;
- глоба, наложена с Наказателно постановление №01-7/20.02.2023 г. в размер на 100,00лв.

Проверяващата е цитирала разпоредбите на чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, които регламентират погасяването на задълженията с 5-годишен и 10- годишен давностен срок. Посочила е, че съгласно чл. 173, ал. 2 от ДОПК вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, както и че 5-годишната погасителна давност не се прилага служебно, а по инициатива на задълженото лице, чрез подаване на заявление за погасяване по давност.

Органът по приходите е приел, че към датата на плащането не е изтекъл 10- годишният давностен срок за погасяване на публични вземания. След извършена проверка е установено, че лицето не е подавало заявление за погасяване по давност на задължения преди датата на плащането. На основание чл. 174 от ДОПК е прието, че не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173. Направен е извод, че претендираната сума не подлежи на възстановяване. С Решение №345/18.03.2026г. Директорът на Дирекция „ОДОП“ С. е потвърдил оспореният пред него АПВ.

От правна страна съдът намира следното:

Видно от доказателства по административната преписка, на лист 24 от делото е приложено заявление за извършване на безкасово плащане чрез терминално устройство ПОС със заявител Х. С., който го е подписал на 17.12.25г. В заявлението са посочени следните суми: Приходи за социалноосигурителни фондове към НОИ – 177, 60 лева; Приходи за НЗОК 96,00лв.; Приходи за ДЗПО 60 лева и Принудително събиране на публични вземания 562,83лв. или общо заявени за плащане публични задължения за сумата от 896,43лева.

Задълженията към НОИ, НЗОК и ДЗПО в размер на 432,83лв. са формирани по подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ с вх. № 224391600594909/28.04.2016 г., като според разпоредба на чл. 67, ал. 4 от ЗДДФЛ, дължимият данък е следвало да бъде внесен до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, т.е. до 30.04.2016г. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК 10-годишната погасителна давност за това задължение е започнала да тече на 01.01.2017г. и следва да изтече на 31.12.2026г., но към датата на плащането 17.12.2025г. не е била изтекла. Няма данни дали е изтекла погасителната давност по чл.171, ал.1 ДОПК, която е 5 годишна, но при всички положения доброволно платени публични задължения, изпълнени дори след изтичане на давностния срок, не подлежат на връщане.

По отношение погасяването по давност на публичното задължение е изпълнително основание

глоба в размер на 30,00 лв., наложена от органите на МВР с наказателно постановление №2739/24.06.2019 г., съгласно чл. 82, ал. 1 от ЗАНН, административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Давността започва да тече от влизане в сила на наказателното постановление, според ал. 3 от същата разпоредба, независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Следователно задължението в размер на 30,00 лв. е погасено по давност, тъй като са изтекли повече от 3 години от влизане в сила на санкцията. Независимо от това, разпоредбата на чл. 174 от ДОПК указва, че не подлежи на връщане доброволно платеното публично задължение, изпълнено след изтичане на давностния срок. Глобата в размер на 100,00 лв., наложена от Изпълнителна агенция по рибарство и аквакултури с наказателно постановление №01-7/ 20.02.2023 г., не е била погасена по давност към 17.12.2025г., предвид разпоредбата на чл. 82, ал. 3 от ЗАНН и следователно е била дължимо платена .

Жалбоподателят оспорва обстоятелството, че доброволно е платил сумите, поради което иска да му бъде възстановена сумата от 562,83лв. – принудително събрани публични вземания. На първо място Х. С. е подписал собственоръчно заявление с конкретно посочените суми, което е приложено по делото. Твърденията му, че на малкия екран на устройството за плащане не е видял какво е изписаната сума е неотнормисимо обстоятелство и не прави плащането недоброволно, след като сам е предоставил банкова карта за плащане чрез ПОС терминал и е въвел ПИН, за да се извърши транзакцията. От друга страна, твърденията му, че е бил въведен в заблуда от служителката са изцяло недоказани, в съдебното производство не е правил доказателствени искания за разпит на свидетели, за назначаване на експертизи и др., въпреки разпределената му доказателствена тежест с разпореждането за насрочване на делото от 13.05.2026г. Сам заявява в с.з., че не е видял какво плаща, а твърдението му, че бележка издават, след като мине плащането също остава недоказано.

На следващо място е без значение обстоятелството, че картата и банковата сметка от която са изтеглени парите е била на друго лице - С. Х.. Член 75, т. 1 и т. 2 от Закона за платежните услуги и платежните системи изрично задължава притежателя на картата да я използва лично и единствено в съответствие с условията за нейното издаване. Съгласно точка 2, картодържателят (собственик на картата е банката) е длъжен да предприеме всички разумни мерки за опазване на нейните персонализирани характеристики, включително ПИН кода. Предоставянето на картата

или кода на трето лице е директно нарушение на това законово задължение и от него не могат да се черпят права. Съгласно чл.80, ал.3 от ЗПУПС платецът понася всички загуби, свързани с неразрешени платежни операции, когато ги е причинил чрез измама или с неизпълнението на едно или повече от задълженията си по чл. 75, умишлено или поради груба небрежност. В тези случаи платецът понася вредите независимо от размера им. Представянето на картата на друго лице се счита за груба небрежност.

Видно от горното, лицето напълно доброволно и информирано е осъществило спорното плащане. При безкасови плащания над 100,00 лв., устройството на ПОС терминала задължително изисква верификация чрез въвеждане на ПИН. Сумата, подлежаща на плащане се изписва на екрана на устройството. Следователно, освен че е подал заявление, жалбоподателят е видял изписаната дължима сума и доброволно е въвел ПИН, като по този начин е наредил плащането. По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, 11 състав на основание чл. 160 от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Л. С. срещу Акт за прихващане и възстановяване /АПВ/ №ПО – 22221426000588-004-001/15.01.2026г., издаден от ст. инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение №345/18.03.2026г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок.